

НЕДИНЪ ГОРСКИ
ученикъ — София

ИЗКУПЛЕНИЕ

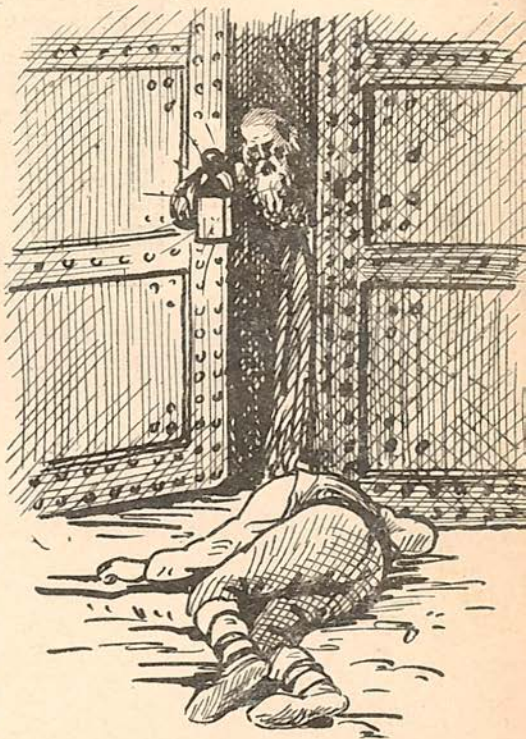
Бѣше май, презъ 1876 година.

Една тъмна сѣнка се измъкна изъ тѣснитѣ улички на заспалото балканско градче Етрополе и се закла-ти по разкаляния пѣтъ, който водѣ-ше за манастира „Св. Троица“. Нощта бѣше тиха и свѣтла. Месе-цътъ обливаше пустото поле и близ-ката букова гора съ бледа лимоно-ва свѣглина. Малката рѣчичка, ко-ято тихо шепнѣше нѣщо на клю-налитѣ край нея върби, блестѣше като сребърна лента и се потуляше задъ далечнитѣ мрачни ридове. Огъ тъмно-синьото небе блещукаха звез-ди, които замислено гледаха на-долу.

Сѣнката на високъ мжжъ, съ раз-покжсано странно облѣкло и из-мжчено отъ болка лице продължа-ваше да крачи бавно по каменистия, каленъ пѣтъ Той притискаше гър-дитѣ си съ помръзналитѣ отъ нощ-ния студъ ржце. Измежду прѣститѣ му се процеждаше кръвъ. Този чо-вѣкъ бѣше раненъ. Съ последни сили той се домъкна до стария манастиръ, който се таеше въ мрака на гжста-та гора, издигна съ немощната си ржка мандалото на вратата и се струполи на земята. Тжпъ звукъ отекна и замрѣ въ безмълвната да-лечина. Лавна куче. Разнесоха се стжпки. Следъ малко, задъ тежката дървена врата се чу гласъ:

— Кой тропа?

Тишина. Въпросътъ се повтори. Пакъ никакъвъ отговоръ. Мжжътъ лежеше неподвижно на земята. То-гава вратата бавно се откряна. Ро-шава глава съ изплашено лице страх-

ливо надникна презъ процепа, раз-гледа внимателно наоколо и спрѣ погледъ върху падналия човѣкъ.

Следъ малко той биде внесенъ въ килията на игумена, отецъ Хри-санъ. Благочестивиятъ старецъ, ко-гото селянитѣ почитаха като све-тецъ, още не бѣше легналъ да спи. Той се молѣше, колѣничилъ предъ мъждукащото кандило, при чиято оскждна свѣтлина се показваше бледия ликъ на Св. Богородица. Когато манастирскиятъ слуга и единъ калугеръ донесоха намѣре-